

Sk 8,4-22: *Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli. Filip odešel do města Samaří a zvěstoval tam Krista. Všichni lidé byli zaujati Filipovými slovy, když je slyšeli, a když viděli znamení, která činil. Neboť z mnoha posedlých vycházeli s velikým křikem nečistí duchové a mnoho ochrnutých a chromých bylo uzdraveno. A tak nastala veliká radost v tom městě.*

Jeden muž, jménem Šimon, který tam žil, už dlouhou dobu svou magií uváděl v úžas samařský lid; říkal o sobě, že je v něm božská moc. Všichni – prostí i významní – mu dychtivě naslouchali a říkali si: „On je ta božská moc, která se nazývá Veliká.“ Poslouchali ho ve všem proto, že na ně dlouhý čas působil svou magií. Ale když uvěřili Filipově zvěsti o Božím království a o Ježíši Kristu, dávali se pokřtít muži i ženy. Tu uvěřil i sám Šimon, dal se pokřtít, byl stále s Filipem a nevycházel z úžasu, když viděl, jak se tu dějí veliká znamení a mocné činy. Když apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že v Samařsku přijali Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Oni tam přišli a modlili se za ně, aby také jim byl dán Duch svatý, neboť ještě na nikoho z nich nesestoupil; byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Petr a Jan tedy na ně vložili ruce a oni přijali Ducha svatého.

Když Šimon viděl, že ten, na koho apoštolové vloží ruce, dostává Ducha svatého, nabídl jim peníze a řekl: „Dejte i mně tu moc, aby Ducha svatého dostal každý, na koho vložím ruce.“ Petr mu odpověděl: „Tvé peníze ať jsou zatraceny i s tebou: Myslil sis, že se Boží dar dá získat za peníze! Tato moc není pro tebe a nemůžeš mít na ní podíl, neboť tvé srdce není upřímné před Bohem. Odvrát se proto od této své ničemnosti a pros Boha; snad ti odpustí, co jsi zamýšlel.“

Jan 20,21-23: Ježíš jim znovu řekl: „Pokoř vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Když zůstali učedníci bez Ježíše, snažili se to, co jim předal, nést dál: tu naději, že se přiblížilo Boží království a to, čemu se tradičně říkávalo léto Hospodinovy milosti. S tím šli mezi lidi, ale někdy u nich narazili. To se může stát kdykoli a z různých důvodů. Když však v posluchačích někdo cíleně probouzí nenávist, což se někdy stává, může vám pak jít v horším případě i o život. Právě to se Ježíšovým žákům přihodilo, a tak se raději klidili z města a rozprchli se jinam. Přinášelo jim to četné útrapy, ale tím, jak se rozprchli do všech stran, roznesli tam s sebou i to, co přijali od Ježíše: tu naději, že se přiblížilo Boží království. Vždyť Boží království se nepřestane blížit a Boží milost nepřestane fungovat jen proto, že o tom někdo nechce ani slyšet nebo že to nemá v programu.

Rozprchli se, kam to šlo, a tu a tam narazili i na lidi, kteří na zprávy o Boží moci naopak zvědaví byli. To se stalo apoštolu Filipovi, když se vypravil do Samaří. Tímto starobylým místem Jeruzalémáci okázale pohrdali. Říkalo se, že jsou tam divní lidi a jejich víra že je taky divná, a říkalo se to už tak dlouho, až se možná ani nevědělo proč. Vůbec není náhoda, že jim Ježíš párkrát dal za vzor právě někoho z nemilovaných Samaritánů: vždyť nás Bůh neposuzuje podle toho, kde jsme se narodili a co si o nás povídá nějaká jiná parta. I my, když si chceme ujasnit, kdo je kdo, taky hledíme spíš na to, co kdo dělá a říká, než odkud přišel.

Nevíme, co tam Filip vlastně přesně říkal. Nejspíš vyprávěl, o čem se píše v Bibli a jak to souvisí s Ježíšem a co to pro nás znamená. Co se píše v Bibli, to občas lidi zajímá, ale aby pochopili, že se jich to týká, to nezařídíte, protože to není v naší moci. V Boží moci to však je. Někdy to zažijete, někdy ne. V Samaří evangelium přijali a mnoha nemocným a bezmocným a zklamaným obrátila Boží naděje život naruby.

To se rychle rozkřikne a přitahuje to pozornost: pojdte tam s námi, tam se dějí nevídané věci! Potřebných a taky zvědavců se do Filipovy blízkosti scházelo čím dál víc.

V Samaří tou dobou působil taky jakýsi Šimon kouzelník, jenž lidem nabízel, že je zbaví všeho trápení a bude jim líp než teď. A protože

leccos uměl, hrnuli se k němu vznešení i prostí a uvěřili mu, když o sobě říkal, že je veliký a že je prostě boží. Nebyl neschopný, ale cítíte, že mezi apoštolským a jeho učením je rozdíl. Apoštolové mluvili o veliké Boží naději a milosti, pan kouzelník mluvil o sobě: „Veliký a boží jsem já.“ Lidi si toho rozdílů všimli, porovnali si ty dvě nabídky a šli a nechávali se od Filipa pokřtít. Kouzelník se nechal pokřtít také, aby nepřišel o byznys, a krom toho byl rád, že je u toho, když se něco důležitého děje.

Byl u toho, ale úplně ohromeně koukal, když přijeli další apoštolé, vkládali na ty pokřtěné ruce a prosili Boha, aby i jim dal dar Ducha svatého. „Tohle tak umět,“ říká si kouzelník a vzápětí povídá Petrovi a Janovi: „Kluci, dejte mi taky tu pravomoc rozdávat Božího ducha! Nebojte, nechci to zadarmo!“

Aby lidi něco podobného poslouchali, to v nich musí někdo cíleně budit nenávist, předzásobit je strachem a záští a slíbit jim, že porazí nějakého antikrista (jako to dělají zrovna i v našem století vůdcové, když táhnou do boje) – já vás ochráním, pojďte za mnou, mám k tomu Boží pověření a kus ho poskytnu i vám!

To se rozumí, že ho s tím apoštolové vyhodili. Protože ve víře jde o naději přicházejícího Božího království a o milost, kterou nám všem Bůh projevil. Ta naděje a milost nám otevírá prostor pro svobodu, ve které můžeme prožívat lepší i horší věci, které v životě přicházejí. Ty lepší rádi, ty horší nerádi, ale můžeme je prožívat svobodně, protože v Boží blízkosti. Duch svatý nám tento životní prostor zpřístupňuje tak, abychom porozuměli a přijali, že je to opravdu pro nás. To je záležitost, která není na prodej: je to Boží dar, který dostáváte, protože vám ho Bůh chce dát.

Někdy se člověku život docela zašmodrchá (třeba jako apoštolům, když je hnali z města). Boží láska a Duch svatý nejsou pojistka, aby vám bylo skvěle skoro jako v nebi, protože to dokáže slíbit leda šarlatán, který sice ledacos umí a rád o tom mluví, ale splnit to nemůže. Boží

láska a Duch svatý dává něco jiného: že se mě Boží milosrdenství dotkne v jakékoli životní situaci a změně mě.

Víra je záležitost, za kterou osobně ručíme svým vlastním životním příběhem. Mnohokrát jsem v životě šlápl vedle a něco zkazil a zcela jistě to nebylo naposledy a mnohokrát jsem mohl přijmout pozvání zpátky k životu z Boží lásky. Víra neznamená naprogramované štěstí a není to rada ani recept, jak ze života vytěsnit vinu, bolavé vztahy, nepovedenou minulost, strach z budoucnosti a tak dál. Ono to ze života vytěsnit ani nejde, ale když to všechno přikryje Boží milosrdenství, žije se s tím snáz.

Žil kdysi ve starověku jeden kouzelník, který si nepřipouštěl, že by se něco nedalo koupit ani prodat. Takových lidí pak bylo ještě mnoho a existují dodnes. Narazil na hněv apoštolů, ale nepřeslechněme, co mu nakonec řekli: „Pros Boha, snad ti odpustí.“ To proto, že Boží láska umí otevřít i dveře, které jsme si vlastním přičiněním zabouchli, a jeho naději ještě není konec.

požehnání

Hledejte Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. Všichni, kdo žízníte, pojďte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojďte a přijměte, co vám Bůh nabízí a dává. Slyšte ho a budete živi! „Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím své milosrdenství. Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím.“ (podle Iz 55 a 65)

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého budiž se všemi vámi. Amen.